

Iunie 2019. Începutul sfârșitului

*You can run on for a long time;
Sooner or later, God'll cut you down.*

„Poți să stăruiești în ale tale multă vreme;
Odată și-odată, Dumnezeu tot te va doborî.”

(Johnny Cash - God's gonna cut you down)*

* Traducerea versurilor îi aparține lui Silviu Man.

Martie 2019

Mă aflu într-o sală de evenimente în Palatul Universul, la cursul de joi seară. E martie și e ud afară, iar înăuntru miroase a cafea de specialitate. Ca viitoare *mămică* ce sunt, m-am înscris la ore de puericultură, în lipsa unui manual de instrucțiuni. Nu știu cum am ajuns aici; mă simt straniu și mărunță față de universul acesta al pozițiilor fetale, al alăptării la cerere, al nașterilor de tot felul – naturale, prin cezariană (*numai* în caz de urgență!), cu epidurală, fără epidurală, sub apă, pe pământ, în poziție ginecologică sau verticală. Este o lume a contracțiilor și a contractelor, cu statul sau cu privatul. Sunt aici ca să

îmblânzesc haosul primordial, însă nimeni nu mi-a spus că maternitatea este un talmeș-balmeș pe care nicio procedură nu îl poate descâlci, oricât de medicală și de complexă ar fi ea.

Am douăzeci și patru de ani, sunt însărcinată în luna a opta și mă simt mai puțin mamă decât toate celelalte femei din sală. Au trecut zece minute de la începerea cursului și nu știu încă tematica lui. Dincolo de ușile de sticlă, un barista macină boabe de cafea, în vreme ce eu sunt măcinată de un sentiment de neliniște. Când aflu despre ce urmează să discutăm în ora respectivă, mă confrunt cu un atac de panică, pe care reușesc să îl astâmpăr într-un singur fel: fugind. În secunda doi, ies din sală și mă îndrept către metrou ca să ajung repede acasă, în singurul spațiu sigur pe care îl cunosc.

Nu mi se poate întâmpla mie asta, nu mi se poate întâmpla mie asta, repet aproape mecanic în încercarea de a mă aduce la liman. Asta este motivul pentru care am plecat, asta este bau-baul, frica cea mai adâncă, obsesivă, cuvântul cu „D” care m-a bântuit ani la rând, (pre)vestirea inevitabilului.

Teama temerilor, demonul dimineților, amiezilor, serilor și nopților mele. Urâtul, boala și neputința mea.

FELICIA SIMION -
POSTPARTUM

August 2018

O doamnă blondă în halat alb îmi așază un soi de aparat bipăitor pe burtă, cu un lichid ciudat, ca o mîzgă gelatinoasă. Nu mă simt prea confortabil așa, dar aștept cuminte orice fel de reacție de pe partea cealaltă.

Mă gândesc că vizitele la ginecolog seamănă, într-un fel, cu mersul la delfinariu, când spectatorul stă pe margine în așteptarea delfinului care nu se mai ivește odată de sub apă. Iar când își face, într-un final, apariția, executând tot soiul de trucuri și de mișcări menite să îl scoată pe privitor din plictisul cotidian, toată lumea se agită

FELICIA SIMION –
POSTPARTUM

și îngână un *Uau*, în timp ce dresorul îl mângâie pe cap pe delfinul cel jucăuș și ascultător.

Da, poate că la început, înainte să devenim oameni, am fost cu toții niște delfini, într-un acvariu gigantic, până când evoluția ne-a despărțit.

Octombrie 2018

În luna a treia de sarcină, am trăit, în tăcere, spaima pierderii ei.

Îmi pare și acum incredibil cum o serie de numere și statistici înșiruite pe foi albe pot dicta cursul unei vieți care abia-abia începe. Cum o simplă probabilitate, uneori mai mică decât probabilitatea căderii unui asteroid pe Pământ, îi poate determina pe oamenii în halat să-ți propună, cu un aer detașat, *știți, doamnă, mai bine renunțați.*

Nu, doamnă, nu renunț.

Nu, doamnă, nu mi-e frică.

FELICIA SIMION –
POSTPARTUM

Nu, doamnă, n-am toxoplasmoză.

Bag mâna-n foc că n-am, că laboratorul
vostru german nu demonstrează nimic,
că analizele ies mereu neconcludente.

Nu. Viața trebuie să meargă înainte, în
ciuda iminenței morții.